ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

23. listopadu 2006 *

Ve věci C-315/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Giudice di pace di Monselice (Itálie) ze dne 12. července 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 12. srpna 2005, v řízení

Lidl Italia Srl

proti

Comune di Arcole (VR),

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans (zpravodaj), předseda senátu, R. Schintgen, P. Kūris, J. Makarczyk a G. Arestis, soudci,

* Jednací jazyk: italština.

generální advokátka: C. Stix-Hackl,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. června 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Lidl Italia Srl F. Capellim a M. Valcadou, avvocati,

— za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Aiellem, avvocato dello Stato,

— za španělskou vládu N. Díaz Abad, jako zmocněnkyní,

— za francouzskou vládu R. Loosli-Surrans a G. de Berguesem, jako zmocněnci,

— za nizozemskou vládu H. G. Sevenster a M. de Mol, jako zmocněnkyněmi,

— za Komisi Evropských společenství A. Aresuem a J.-P. Keppennem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 12. září 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 2, 3 a 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES ze dne 20. března 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy (Úř. věst. L 109, s. 29; Zvl. vyd. 15/05, s. 75).

2 Tato žádost byla předložena v rámci žaloby podané Lidl Italia Srl (dále jen „Lidl Italia") proti rozhodnutí generálního ředitele Comune di Arcole, kterým se této společnosti ukládá správní pokuta za uvedení alkoholického nápoje nazvaného „amaro alle erbe" na trh v rozporu s vnitrostátní právní úpravou, která ukládá uvedení obsahu alkoholu v procentech objemových u některých alkoholických nápojů na jejich etiketě.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Šestý bod odůvodnění směrnice 2000/13 stanoví:

„Prvotním zřetelem jakékoli právní úpravy označování potravin musí být potřeba informovat a chránit spotřebitele."

4 Podle osmého bodu odůvodnění uvedené směrnice:

„Nejvhodnější je používat podrobné označování, zejména uvádění přesných údajů o povaze a charakteristických znacích výrobků, které umožní spotřebiteli vybírat výrobky se znalostí věci, neboť vytváří nejméně překážek volnému obchodu."

5 Článek 1 odst. 1 směrnice 2000/13 stanoví:

„Tato směrnice se týká označování potravin určených k tomu, aby byly v nezměněném stavu dodány konečnému spotřebiteli, jakož i některých aspektů týkajících se jejich obchodní úpravy a související reklamy."

6 Článek 1 odst. 3 této směrnice obsahuje následující definici:

„[...]

b) ‚balenou potravinou' [se rozumí] prodejní jednotka v obchodní úpravě v nezměněném stavu určená konečnému spotřebiteli a zařízením společného stravování, která se skládá z potraviny a obalu, do něhož byla potravina vložena před uvedením do prodeje, a to bez ohledu na to, zda je potravina v obalu uzavřena zcela nebo pouze zčásti, avšak v každém případě takovým způsobem, že bez otevření nebo výměny obalu nelze vyměnit jeho obsah."

7 Článek 2 odst. 1 směrnice 2000/13 stanoví:

„Použité způsoby označování nesmějí:

a) uvádět kupujícího v omyl, zejména:

i) pokud jde o charakteristiky potraviny a zvláště o její povahu, identitu, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, původ nebo provenienci, způsob výroby nebo získání;

[...]“

8 Článek 3 odst. 1 téže směrnice obsahuje taxativní výčet údajů, které musejí být povinně uvedeny na etiketách potravin.

9 Bod 7 tohoto ustanovení stanoví uvedení údaje o „jmén[ě] nebo obchodní[m] jmén[ě] a sídl[e] výrobce nebo balírny nebo prodejce usazeného ve Společenství“.

10 Bod 10 téhož ustanovení stanoví, že „u nápojů s obsahem alkoholu vyšším než 1,2% (obj.) se uvede skutečný obsah alkoholu (% obj.)“.

11 Článek 12 směrnice 2000/13 stanoví:

„Pravidla týkající se údajů o obsahu alkoholu v% (obj.) jsou v případě výrobků čísel 22.04 a 22.05 stanovena ve specifických předpisech Společenství, které se na tyto výrobky vztahují.

V případě jiných nápojů obsahujících více než 1,2% (obj.) alkoholu se tato pravidla stanoví postupem podle čl. 20 odst. 2."

12 Pravidla uvedená ve druhém pododstavci uvedeného článku 12 jsou upravena směrnicí Komise 87/250/EHS ze dne 15. dubna 1987 o uvádění obsahu alkoholu v procentech objemových na etiketách alkoholických nápojů určených k prodeji konečnému spotřebiteli (Úř. věst. L 113, s. 57).

13 Článek 3 odst. 1 směrnice 87/250 stanoví:

„Při uvádění obsahu alkoholu v procentech objemových jsou přípustné následující kladné a záporné odchylky vyjádřené v absolutních hodnotách:

a) nápoje neuvedené zde níže:

0,3% objemových;

[...]"

14 Článek 16 odst. 1 a 2 směrnice 2000/13 stanoví:

„1. Členské státy zajistí na svém území zákaz prodeje potravin, u nichž nejsou údaje stanovené v článku 3 a čl. 4 odst. 2 uvedeny v jazyce snadno srozumitelném pro spotřebitele, pokud není informovanost spotřebitele účinně zajištěna jinými opatřeními, která se stanoví postupem podle čl. 20 odst. 2 a která se týkají jednoho nebo více údajů na etiketě.

2. Členský stát, v němž je výrobek uváděn na trh, může na svém území v souladu s pravidly Smlouvy stanovit, že tyto údaje musí být na etiketě uvedeny nejméně v jednom nebo více jazycích, které zvolí z úředních jazyků Společenství."

15 Podle dvanáctého bodu odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 31, s. 1; Zvl. vyd. 15/06, s. 463):

„S cílem zajistit bezpečnost potravin je nezbytné vzít v úvahu všechna hlediska řetězce výroby potravin jako celek, a to od prvovýroby a výroby krmiv až po prodej nebo dodávky potravin spotřebiteli, neboť každý článek může mít potenciální dopad na bezpečnost potravin."

16 Třicátý bod odůvodnění uvedeného nařízení stanoví:

„Provozovatel potravinářského podniku má nejlepší předpoklady vytvořit spolehlivý systém dodávání potravin a zajistit, aby dodávané potraviny byly bezpečné; měl by tedy mít primární právní odpovědnost za zajištění bezpečnosti potravin. Ačkoli tato zásada existuje v některých členských státech a v některých oblastech potravinového práva, v jiných oblastech to není výslovně stanoveno nebo tuto odpovědnost přebírají příslušné orgány členských států na základě kontrolních činností, které provádějí. Tyto rozdíly mohou vytvářet překážky obchodu a narušovat soutěž mezi provozovateli potravinářských podniků v různých členských státech."

17 V čl. 3 bodu 3 nařízení č. 178/2002 je uvedena následující definice:

„‚provozovatelem potravinářského podniku' [se rozumí] fyzická nebo právnická osoba odpovědná za plnění požadavků potravinového práva v potravinářském podniku, který řídí".

18 Článek 17 uvedeného nařízení nazvaný „Povinnosti" stanoví:

„1. Provozovatelé potravinářských a krmivářských podniků ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce zajistí v podnicích, které řídí, aby potraviny a krmiva splňovaly požadavky potravinového práva, které se týkají jejich činnosti, a kontrolují plnění těchto požadavků.

2. Členské státy zajišťují dodržování potravinového práva a sledují a ověřují, zda provozovatelé potravinářských a krmivářských podniků ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce plní odpovídající požadavky potravinového práva.

Za tímto účelem používají systém úředních kontrol a vykonávají další činnosti přiměřené okolnostem, včetně informování veřejnosti o bezpečnosti a riziku potravin a krmiv, dozoru nad bezpečností potravin a krmiv a dalších kontrolních činnostech prováděných během všech fází výroby, zpracování a distribuce.

Členské státy rovněž stanoví pravidla pro opatření a sankce použitelné při porušení potravinového práva a právních předpisů týkajících se krmiv. Tato opatření a tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující."

19 Článek 1 směrnice Rady 85/374/ES ze dne 25. července 1985 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vadné výrobky (Úř. věst. L 210, s. 29; Zvl. vyd. 15/01, s. 257) stanoví:

„Výrobce je odpovědný za škodu způsobenou vadou jeho výrobku".

20 Podle článku 3 téže směrnice:

„1. ‚Výrobcem' se rozumí výrobce konečného výrobku, výrobce každé suroviny nebo výrobce součásti a každá osoba, která uvedením svého názvu, ochranné známky nebo jiného rozlišovacího znaku na výrobku vystupuje jako jeho výrobce.

2. Aniž je dotčena odpovědnost výrobce, každá osoba, která v rámci své obchodní činnosti doveze do Společenství výrobek za účelem prodeje, pronájmu, leasingu nebo jakékoliv jiné formy distribuce, se považuje za výrobce ve smyslu této směrnice a je odpovědná jako výrobce.

3. Pokud nelze určit výrobce výrobku, považuje se každý dodavatel výrobku za výrobce, pokud v přiměřené lhůtě neuvědomí poškozenou osobu o totožnosti výrobce nebo osoby, která mu výrobek dodala. Totéž platí v případě dovezeného výrobku, jestliže na tomto výrobku není uvedena totožnost dovozce podle odstavce 2, i když je název výrobce uveden."

Vnitrostátní právní úprava

21 Legislativní nařízení č. 109 ze dne 27. ledna 1992, kterým se provádějí směrnice 89/395/EHS a 89/396/EHS týkající se označování potravin, jejich obchodní úpravy a reklamy (běžný doplněk ke GURI č. 39 ze dne 17. února 1992), bylo pozměněno legislativním nařízením č. 181 ze dne 23. června 2003, kterým se provádí směrnice

2000/13/ES o sbližování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy (GURI č. 167 ze dne 21. července 2003, dále jen „legislativní nařízení č. 109/92“).

22 Článek 12 odst. 3 legislativního nařízení č. 109/92 stanoví:

„Při uvádění obsahu alkoholu v procentech objemových jsou přípustné následující kladné a záporné odchylky vyjádřené v absolutních hodnotách:

[...]

d) 0,3% objemových pro jiné nápoje než nápoje uvedené v bodech a), b) a c).“

23 Článek 18 odst. 3 uvedeného legislativního nařízení stanoví:

„Za porušení ustanovení [článku 12] lze uložit správní pokutu od 600 do 3 500 eur.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

24 Jürgen Weber GmbH vyrábí v Německu alkoholický nápoj nazvaný „amaro alle erbe“, jehož etiketa uvádí obsah alkoholu 35% objemových.

25 Dne 13. března 2003 odebraly příslušné regionální zdravotnické orgány pět vzorků tohoto nápoje v prodejně náležející síti Lidl Italia v Monselice.

26 Analýzy těchto vzorků provedené v laboratoři dne 17. března 2003 ukázaly, že skutečný obsah alkoholu je 33,91% objemových, tedy nižší, než je obsah alkoholu v procentech objemových uvedený na etiketě dotyčného výrobku.

27 Poté Lidl Italia požádala o kontrolní odborný posudek. Za tímto účelem byly odebrány další vzorky dotčeného výrobku a jejich analýzy provedené laboratoří dne 20. listopadu 2003 ukázaly, že skutečný obsah alkoholu činil 34,54% objemových, tedy byl sice vyšší, přesto však stále nižší než obsah alkoholu v procentech objemových uvedený na etiketě uvedeného výrobku.

28 Protokolem ze dne 3. července 2003 vytkly příslušné regionální zdravotnické úřady Lidl Italia, že porušila čl. 12 odst. 3 písm. d) legislativního nařízení č. 109/92 z důvodu, že skutečný obsah alkoholu v procentech objemových dotčeného nápoje je i při zohlednění přípustné odchylky 0,3% nižší než obsah alkoholu v procentech objemových uvedený na jeho etiketě.

29 Po ukončení správního řízení Comune di Arcole rozhodnutím svého generálního ředitele ze dne 23. prosince 2004 konstatovala existenci porušení a na základě čl. 18 odst. 3 legislativního nařízení č. 109/92 uložila Lidl Italia zaplatit správní pokutu ve výši 3 115 eur.

30 Lidl Italia podala proti tomuto správnímu rozhodnutí žalobu k Giudice di pace di Monselice.

31 Předkládající soud poukazuje na to, že Lidl Italia před ním tvrdila, že předpisy Společenství týkající se označování výrobků a potravin určených k tomu, aby byly dodány v nezměněném stavu, nejsou určeny hospodářskému subjektu, který pouze uvádí potravinu na trh, nýbrž se týkají výlučně výrobce této potraviny.

32 Distributor totiž nemůže vědět, zda jsou informace uvedené na etiketě nalepené na výrobek výrobcem správné, nebo chybné, a v žádném případě nemůže zasahovat do výroby výrobku ani do úpravy textu etikety, s níž je tento výrobek prodáván konečnému spotřebiteli.

33 Předkládající soud dodává, že Lidl Italia mimoto uplatňovala, že v právu Společenství vyplývá zásada odpovědnosti výrobce výrobku rovněž ze směrnice 85/374.

34 Za těchto podmínek se Giudice di pace di Monselice, maje za to, že výklad právní úpravy Společenství je nezbytný pro vyřešení sporu, který je mu předložen, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba chápat směrnici 2000/13/ES [...], co se týče potravin určených k tomu, aby byly dodány v nezměněném stavu, jak jsou vymezeny v článku 1 [uvedené] směrnice [...], tak, že povinnosti, které stanoví a ukládá zejména v článcích 2, 3 a 12, jsou uloženy výlučně výrobci dotčené potraviny?

2) Je třeba v případě kladné odpovědi na první otázku chápat články 2, 3 a 12 směrnice 2000/13/ES tak, že vylučují možnost, že pouhý distributor usazený v členském státě, který distribuuje potravinu určenou k tomu, aby byla dodána v nezměněném stavu (jak je vymezena v článku 1 směrnice 2000/13/ES), a vyrobenou subjektem usazeným v jiném členském státě než distributor, může být považován za odpovědného za porušení zjištěné orgánem veřejné moci spočívající v uvedení nesprávné hodnoty (v projednávaném případě se jedná o obsah alkoholu) výrobcem na etiketě potraviny, a v důsledku toho sankcionován, i když (jako pouhý distributor) pouze uvádí potravinu na trh tak, jak je dodána výrobcem?“

K předběžným otázkám

35 Podstatou obou otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda je třeba články 2, 3 a 12 směrnice 2000/13 vykládat tak, že brání právní úpravě členského státu, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, která stanoví možnost, aby subjekt usazený v tomto členském státě, který distribuuje alkoholický nápoj určený k tomu, aby byl dodán v nezměněném stavu ve smyslu článku 1 uvedené směrnice, a vyrobený subjektem usazeným v jiném členském státě, byl považován za odpovědného za porušení uvedené právní úpravy zjištěné orgánem veřejné moci a vyplývající z uvedení nesprávné hodnoty obsahu alkoholu v procentech objemových výrobcem na etiketě uvedeného výrobku, a aby mu v důsledku toho byla uložena správní pokuta, i když jako pouhý distributor pouze uvádí tento výrobek na trh tak, jak mu byl dodán výrobcem.

36 Článek 2 odst. 1 směrnice 2000/13 zejména zakazuje, aby použité způsoby označování uváděly kupujícího v omyl, pokud jde o charakteristiky potravin.

37 Tento obecný zákaz je konkretizován v čl. 3 odst. 1 uvedené směrnice, který obsahuje taxativní výčet údajů, které musejí být povinně uvedeny na etiketě potravin určených k tomu, aby byly v nezměněném stavu dodány konečnému spotřebiteli.

38 Co se týče nápojů obsahujících více než 1,2% objemových alkoholu, jako je nápoj nazvaný „amaro alle erbe" dotčený v původním řízení, bod 10 uvedeného ustanovení ukládá uvedení skutečného obsahu alkoholu v procentech objemových na etiketě tohoto nápoje.

39 Pravidla týkající se údajů o obsahu alkoholu v procentech objemových uvedená v čl. 12 druhém pododstavci směrnice 2000/13 jsou upravena směrnicí 87/250, jejíž čl. 3 odst. 1 stanoví přípustnou kladnou nebo zápornou odchylku ve výši 0,3%.

40 Z článku 2 ve spojení s články 3 a 12 směrnice 2000/13 tak sice vyplývá, že etiketa některých alkoholických nápojů, jako je nápoj dotčený v původním řízení, musí uvádět, s výhradou určité přípustné odchylky, skutečný obsah alkoholu v procentech objemových těchto nápojů, to však nic nemění na tom, že tato směrnice na rozdíl od jiných aktů Společenství, které ukládají povinnosti týkající se označování (viz zejména směrnice dotčená ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 8. září 2005, Yonemoto, C-40/04, Sb. rozh. s. I-7755), neurčuje subjekt, který musí splnit tuto povinnost týkající se označování, a ani neobsahuje pravidlo pro určení subjektu, který může být považován za odpovědného v případě porušení uvedené povinnosti.

41 Ze znění článků 2, 3 a 12 a ostatně ani ze znění jiného ustanovení směrnice 2000/13 tedy neplyne, že na základě uvedené směrnice je, jak to tvrdí Lidl Italia, povinnost týkající se dotčeného označování uložena výlučně výrobci těchto alkoholických nápojů nebo že tato směrnice vylučuje, aby byl distributor považován za odpovědného v případě porušení téže povinnosti.

42 Krom toho podle ustálené judikatury je namístě pro účely výkladu ustanovení práva Společenství brát v úvahu nejen text těchto ustanovení, ale rovněž obecnou systematiku, celkovou souvislost a účel právní úpravy, jejíž jsou součástí (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 17. září 1997, Dega, C-83/96, Recueil, s. I-5001, bod 15, a ze dne 13. listopadu 2003, Granarolo, C-294/01, Recueil, s. I-13429, bod 34).

43 Z přezkoumání obecné systematiky článků 2, 3 a 12 směrnice 2000/13, jejich celkové souvislosti, jakož i cílů, které tato směrnice sleduje, přitom vyplývá dostatek shodujících se indicií, které umožňují dospět k závěru, že směrnice nebrání vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, která stanoví, že distributor může být považován za odpovědného za porušení povinnosti týkající se označování, kterou ukládají uvedená ustanovení.

44 Co se totiž zaprvé týče obecné systematiky uvedených ustanovení směrnice 2000/13 a jejich celkové souvislosti, je důležité uvést, že jiná ustanovení této směrnice odkazují v rámci plnění určitých povinností týkajících se označování na distributory.

45 To je zejména případ čl. 3 odst. 1 bodu 7 uvedené směrnice, který zahrnuje mezi povinné údaje na etiketě „jméno nebo obchodní jméno a sídlo výrobce nebo balírny nebo prodejce usazeného ve Společenství".

46 Co se týče ustanovení, totožného s ustanovením v bodě 7, uvedeného v čl. 3 odst. 1 bodu 6 směrnice Rady 79/112/EHS ze dne 18. prosince 1978 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin určených k prodeji konečnému spotřebiteli, jejich obchodní úpravy a související reklamy (Úř. věst. 1979, L 33, s. 1), směrnice zrušené a nahrazené směrnicí 2000/13, Soudní dvůr již rozhodl, že hlavním cílem tohoto ustanovení je umožnit, aby osoby odpovědné za výrobek, k nimž vedle výrobců a balíren patří rovněž prodejci, byly snadno identifikovatelné konečným spotřebitelem, aby jim konečný spotřebitel mohl případně sdělit kladnou nebo zápornou kritiku týkající se zakoupeného výrobku (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Dega, body 17 a 18).

47 Co se zadruhé týče účelu směrnice 2000/13, jak z šestého bodu odůvodnění této směrnice, tak z jejího článku 2 plyne, že uvedená směrnice byla koncipována s tím záměrem, aby konečný spotřebitel potravin byl informován a chráněn, zejména pokud jde o povahu, identitu, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, původ nebo provenienci a způsob výroby nebo získání těchto výrobků (viz, co se týče směrnice 79/112, výše uvedený rozsudek Dega, bod 16).

48 Soudní dvůr rozhodl, že jestliže oblast není upravena směrnicí z důvodu neúplné harmonizace, kterou s sebou nese, jsou členské státy v zásadě nadále příslušné ke stanovení pravidel v dané oblasti, avšak za podmínky, že tato pravidla nemohou vážně ohrozit výsledek stanovený dotčenou směrnicí (výše uvedený rozsudek Granarolo, bod 45).

49 Vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, která stanoví v případě porušení povinnosti týkající se označování, kterou ukládá směrnice 2000/13, odpovědnost nejen výrobců, ale rovněž distributorů, přitom nikterak nemůže ohrozit výsledek stanovený touto směrnicí.

50 Tato právní úprava může naopak tím, že široce definuje okruh subjektů, které mohou být považovány za odpovědné za porušení povinností týkajících se označování, které obsahuje směrnice 2000/13, zjevně přispět k dosažení cíle informování a ochrany konečného spotřebitele potravin, který sleduje tato směrnice.

51 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem uplatněným Lidl Italia jak před předkládajícím soudem, tak před Soudním dvorem, podle kterého právo Společenství stanoví zásadu výlučné odpovědnosti výrobce, co se týče správnosti údajů uvedených na etiketě výrobků určených k tomu, aby byly v nezměněném stavu dodány konečnému spotřebiteli, zásadu, která vyplývá rovněž ze směrnice 85/374.

52 V tomto ohledu je namístě nejprve konstatovat, že právo Společenství takovou obecnou zásadu nezakotvuje.

53 Naopak, i když nařízení č. 178/2002 není použitelné *ratione temporis* na skutečnosti v původním řízení, z čl. 17 odst. 1 uvedeného nařízení nazvaného „Povinnosti" plyne, že provozovatelé potravinářských podniků ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce zajistí v podnicích, které řídí, aby potraviny splňovaly požadavky

potravinového práva, které se týkají jejich činnosti, a kontrolují plnění těchto požadavků.

54 Co se dále týče směrnice 85/374, je nezbytné konstatovat, že tato směrnice není relevantní v kontextu takové situace, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení.

55 Odpovědnost distributora za porušení právní úpravy v oblasti označování potravin, která vystavuje uvedeného distributora zejména platbě správních pokut, totiž nespadá do specifické oblasti působnosti režimu odpovědnosti bez zavinění zavedeného směrnicí 85/374.

56 Případné zásady v oblasti odpovědnosti, které obsahuje směrnice 85/374, tedy nejsou použitelné v kontextu povinností týkajících se označování, které stanoví směrnice 2000/13.

57 V každém případě směrnice 85/374 ve svém čl. 3 odst. 3 stanoví odpovědnost dodavatele, byť omezenou, pouze tehdy, pokud nelze určit výrobce (rozsudek ze dne 10. ledna 2006, Skov a Bilka, C-402/03, Sb. rozh. s. I-199, bod 34).

58 Konečně je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora týkající se článku 10 ES musejí členské státy, byť si zachovávají výběr sankcí, zejména dbát na to, aby porušení práva Společenství byla sankcionována za hmotněprávních a procesních podmínek, které jsou obdobné podmínkám použitelným na porušení vnitrostátního práva podobné povahy a závažnosti a které v každém případě dávají

sankci účinný, přiměřený a odrazující charakter (viz zejména rozsudek ze dne 3. května 2005, Berlusconi a další, C-387/02, C-391/02 a C-403/02, Sb. rozh. s. I-3565, bod 65 a uvedená judikatura).

59 V mezích takto stanovených právem Společenství přísluší v zásadě vnitrostátnímu právu stanovit podmínky, za kterých může být distributor považován za odpovědného za porušení povinnosti týkající se označování, kterou ukládají články 2, 3 a 12 směrnice 2000/13, a zejména upravit rozdělení odpovědnosti jednotlivých subjektů, které zasahují do uvedení dotyčné potraviny na trh.

60 S ohledem na výše uvedené je namístě na položené otázky odpovědět, že články 2, 3 a 12 směrnice 2000/13 je třeba vykládat tak, že nebrání právní úpravě členského státu, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, která stanoví možnost, aby subjekt usazený v tomto členském státě, který distribuuje alkoholický nápoj určený k tomu, aby byl dodán v nezměněném stavu ve smyslu článku 1 uvedené směrnice, a vyrobený subjektem usazeným v jiném členském státě, byl považován za odpovědného za porušení uvedené právní úpravy zjištěné orgánem veřejné moci a vyplývající z uvedení nesprávné hodnoty obsahu alkoholu v procentech objemových výrobcem na etiketě uvedeného výrobku, a aby mu v důsledku toho byla uložena správní pokuta, i když jako pouhý distributor pouze uvádí tento výrobek na trh tak, jak mu byl dodán uvedeným výrobcem.

K nákladům řízení

61 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem,

je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Články 2, 3 a 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES ze dne 20. března 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy je třeba vykládat tak, že nebrání právní úpravě členského státu, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, která stanoví možnost, aby subjekt usazený v tomto členském státě, který distribuuje alkoholický nápoj určený k tomu, aby byl dodán v nezměněném stavu ve smyslu článku 1 uvedené směrnice, a vyrobený subjektem usazeným v jiném členském státě, byl považován za odpovědného za porušení uvedené právní úpravy zjištěné orgánem veřejné moci a vyplývající z uvedení nesprávné hodnoty obsahu alkoholu v procentech objemových výrobcem na etiketě uvedeného výrobku, a aby mu v důsledku toho byla uložena správní pokuta, i když jako pouhý distributor pouze uvádí tento výrobek na trh tak, jak mu byl dodán uvedeným výrobcem.

Podpisy.